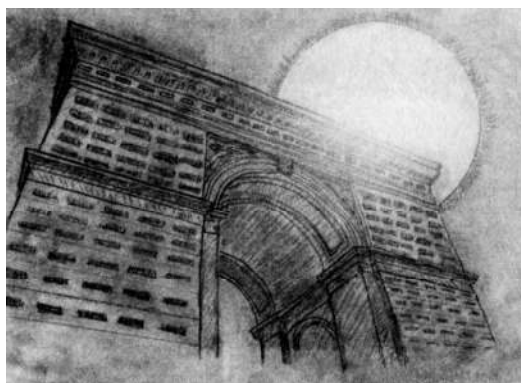

TUNELE 4

MAI APROAPE

Roderick Gordon & Brian Williams

Traducere de Sorin Petrescu și Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

Redactare: Laura Blebea
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

Closer, Roderick Gordon & Brian Williams

Original English language edition first published in 2010
under the title CLOSER by The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Text copyright ©Roderick Gordon 2010
Inside Illustrations and photograph copyright © 2010 Roderick Gordon
The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-349-4
București, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORDON, RODERICK

Tunele / Roderick Gordon, Brian Williams; trad. și note de
Dan Doboș. - București: Corint Junior, 2009-
vol.

ISBN 978-973-128-257-2

Vol. 4: Mai aproape / trad.: Sorin Petrescu, Adrian Deliu;
il.: Roderick Gordon. - 2010. - ISBN 978-973-128-349-4

I. Williams, Brian
II. Petrescu, Sorin (trad.)
III. Deliu, Adrian (trad.)
IV. Gordon, Roderick (il.)

821.111-31=135.1

We dance around in a ring and suppose,
But the Secret sits in the middle and knows.¹

The Secret Sits, by Robert Frost

You've never seen me
You've never hoped, too fair to say
You just can't explain yourself
You can't explain yourself
I can't explain this pain...²

I Betray My Friends, by Orchestral Manoeuvres in the Dark

Am Tag aller Summierung tragen Sie Ihren Körper vorwärts
auf dem Wrack Ihrer Tage. Für Sie seien nicht, was Sie
waren, aber was Sie anstrebten.³

Autor necunoscut, *Cartea germană a catastrofelor*

---

¹ Dansăm în cerc și doar bănuim, / Dar Secretul stă în mijloc și știe.
(n. ed.).

² Nu m-ai văzut vreodată, / Nici n-ai sperat, sincer îți spun, / Chiar
nu te poți explica, / Nu te poți explica, / Eu nu pot explica această du-
rere... (n. ed.).

³ În ziua pledoariei finale, purtați-vă trupurile pe ruinele zilelor voas-
tre. Căci nu sunteți ceea ce au fost ei, ci ceea ce vă doreați a fi (n. ed.).

PARTEA ÎNTÂI

Revelații

Capitolul unu

Talazuri de flăcări, roșu întrepătruns cu alb. Părul se pârlește, pielea se strânge. Văjăitul unui șuierat învârtej, când tot oxigenul este absorbit din spațiul acela, apoi plescăitul apei când Rebecca Doi se aruncă în heleşteu, luând-o și pe sora ei cu ea. Uluită și aproape inconștientă, Rebecca Unu are trupul flasc, ca al unei păpuși de cârpe, și nici măcar răceala apei n-o face să-și vină în simțiri.

Se scufundă amândouă dincolo de suprafață. Dincolo de fierbințeală.

Rebecca Doi îi acoperă surorii ei gura și nasul cu palma, încercând să le astupe. Apoi se silește să gândească. „Cel mult șaiszeci de secunde”, își spune în sinea ei, forțându-și plămâni. „Și acum ce?”

Privește spre infernul dezlănțuit deasupra, valurile stacojii refractate de valurile apei. Aprinse de șarjele lui Elliott, tufișurile uscate ca niște oase hrănesc vâlvătaia, umplând suprafața heleşteului cu o cenușă groasă și neagră. Și, pentru ca lucrurile să meargă și mai prost, Elliott nu se mișcase din

TUNELE 4: MAI APROAPE

loc — *corcitură nenorocită!* —, urmărindu-le, așteptând, pregătită să le străpungă cu un glonț de îndată ce ar fi apărut. De unde știe Rebecca Doi asta? Pentru că exact asta ar face și ea dacă ar fi în locul ei.

„Nu, n-avem cale de-ntors.” Nu și dacă vor să reușească.

Bâjbâind în buzunarul cămășii, scoate un glob luminos de rezervă. Pierde câteva secunde prețioase, dar trebuie să vadă încotro se îndreaptă.

„Trebuie să mă hotărâsc repede... acum... cât încă mai sunt în stare.”

În lipsa oricărei alternative, se decide să se scufunde și mai mult în semiobscuritatea mohorâtă, trăgând-o și pe sora ei după ea. Rebecca Doi vede că fetei îi curge sânge din rana de la stomac, dârele fluturând în urma ei asemenea unor suvițe roșii și subțiri.

„Cincizeci de secunde.”

Amețală. Primul semn al lipsei de aer.

Prin tumultul bulelor de aer și al apei care-i vuieste în urechi, Rebecca Doi distinge strigătele surorii sale. Lipsa aerului a readus-o pe fată la viață, iar cuvintele îi sunt înspăimântate și neclare. Începe să se zbată slab, dar Rebecca Doi își înfige degetele în brațul ei — fata pare să priceapă și se lasă iar moale, permițându-i s-o tragă în jos.

„Patruzeci de secunde.”

Luptând cu impulsul de a deschide gura și a respira, Rebecca Doi continuă să plonjeze în adâncuri. Haloul globului ei luminos dezvăluie o suprafață verticală acoperită cu

REVELAȚII

alge. Un banc de pești micuți se îndepărtează rapid, solzii lor de un albastru-metalic scânteind în lumina globului.

„Treizeci de secunde.”

Apoi Rebecca Doi distinge o deschizătură adumbrită. Dând din picioare, se strecoară prin ea, trăgându-și sora, iar gândul îi zboară la viața din trecut, la lecțiile de înot din Highfield.

„Douăzeci de secunde.”

Descoperă că se află într-un canal. „Poate”, îndrăznește ea să spere. „Poate.” Pieptul îi arde — nu mai poate rezista mult, dar înoată totuși mai departe prin canal, cercetând în jur.

„Zece secunde.”

E dezorientată — nu mai e sigură unde-i susul și unde-i josul. Apoi distinge reflexia. La câțiva metri înaintea, lumina globului ei se unduiește înapoi dintr-un petic mișcător, ca de oglindă. Cu un ultim efort, se îndreaptă spre acel punct.

Capetele le iese la suprafața apei, dând de aerul captiv sub tavanul canalului.

Rebecca Doi își umple plămâniile torturați, recunoscătoare că nu respiră metan sau vreo acumulare de alte gaze otrăvitoare. După ce tusea și hârâiala i s-au potolit, o examinează pe sora ei. Deși capul fetei e afară din apă, îi atârnă în față.

— Hei! Revino-ți! strigă Rebecca Doi, scuturând-o.

Nimic.

Apoi își strecoară brațele în jurul pieptului fetei și strânge cu putere de câteva ori.

TUNELE 4: MAI APROAPE

Tot nimic.

Îi presează nasul între degete și-i dă sărutul vieții.

— Hai! Respiră! țipă Rebecca Doi, vocea bubuind în spațiul închis, în vreme ce sora ei scoate un mic gâlgâit și din gură îi țâșnește apă.

Apoi inspiră adânc, dar nu face decât să vomite și mai multă apă și prinde să dea haotic din mâini, cuprinsă de panică.

— Ușurel, ușurel, îi spune Rebecca Doi. Suntem bine acum.

După o vreme, Rebecca Unu se liniștește, iar respirația îi devine regulată, deși superficială. Ținându-se de burtă pe sub apă, e evident că rana îi provoacă dureri îngrozitoare. Chipul îi este palid ca varul.

— Doar n-o să leșini din nou! zice Rebecca Doi, privind-o îngrijorată.

Rebecca Unu nu răspunde. Fetele se privesc, știindu-se în siguranță — cel puțin deocamdată. Știind că au supraviețuit.

— Mă duc să văd ce e mai încolo, anunță Rebecca Doi.

Rebecca Unu aruncă înapoi o privire goală. Apoi face un efort uriaș să vorbească, dar tot ce reușește este să mimeze un D.

— De ce? completează Rebecca Doi. Uită-te în sus, îi răspunde ea, îndemnându-și sora să observe ceea ce ea căutase instinctiv — o priză pentru mână.

Câteva cabluri de grosimea unui șarpe sunt fixate de tavanul canalului — vechi cabluri de electricitate încolăcite,

REVELAȚII

cu învelișul sfâșiat, lăsând să li se vadă miezul acoperit de o rugină cafenie și unsuroasă.

— Ne aflăm într-un soi de excavație. S-ar putea să găsim o altă ieșire.

Rebecca Unu dă ușor din cap și închide ochii, străduindu-se să rămână conștientă.

Capitolul doi

După mai mult de două zile petrecute pe râul subteran, Chester cârmi șalupa spre cheiul întins.

— Folosește-ți lumina! Vezi ce-i acolo! îi strigă el Marthei, acoperind vuietul motorului bărcii.

Martha își ridică globul luminiscent, îndreptându-i raza spre construcțiile aflate în umbră în capătul cheiului. Reducând viteza și pregătind șalupa de acostare, Chester scrută clădirile și macaraua de pe docuri. Portul ăsta era, în mod sigur, mult mai bine dotat decât cele mai mici aflate de-a lungul traseului, unde se opriseră ca să realimenteze și să se odihnească preț de o oră sau două. Îndrăznind să creadă că, în sfârșit, ajunseseră la capătul călătoriei, Chester își simți inima tresăltând de emoție.

Șalupa se lovi de mal, iar Chester opri motorul. Martha apucă strâns baba¹ de pe chei și legă parâma de ea. Apoi ridică din nou globul, iar Chester observă o arcadă mare,

---

¹ Piesă cilindrică fixată pe prora vaselor sau pe cheiuri, de care se leagă parâmele navelor acostate (n. red.).

REVELAȚII

vopsită în alb. Își aminti ce-i spusese Will despre intrarea zidită din port, cum că era îndeajuns de largă pentru a trece prin ea un camion. Asta trebuia să fie.

Deși era ud learcă și foarte înfrigorat, Chester era plin de entuziasm. „Am reușit! Am reușit naibii!” striga în sinea sa, fără să scoată însă vreo vorbă în vreme ce se aburcau pe mal de pe șalupă.

„M-am întors la Suprasol!”

Dar în ciuda faptului că aproape ajunsese acasă, situația în care se găsea era departe de a fi ideală.

Aruncă o privire spre Martha, care înainta șovăitor de-a lungul cheiului. Femeia bondoacă, înfocolită în mai multe straturi de haine soioase, scotea un soi de grohăituri, asemenea unui mistreț pe cale să atace. Nu era nimic nou — comportamentul ei fusese întotdeauna mai degrabă ciudat —, dar acum o putea vedea cum își rotește capul în întuneric și blestemă ca și cum acolo s-ar fi aflat cineva. Nu era nimeni.

Chester își dorea ca Will să fi venit cu el. Sau unul dintre ceilalți. Lucrurile se aranjaseră în așa fel încât Chester se căptușise cu această femeie. Ea scoase un nou grohăit, de astă dată și mai răsunător, după care căscă atât de larg, încât băiatul putu să-i vadă dinții pătați. Chester știa că femeia trebuia să fie istovită de călătorie și că forța gravitațională care se manifesta din plin nu înlesnea deloc situația. Chiar și el simțea cum îi trage în jos corpul, drept pentru care își imagina că pentru Martha, care nu mai trecuse de ani de zile prin așa ceva, era cu mult mai rău.

Își dădu seama cât de ciudat era totul pentru ea. Crescută în Colonie, Martha nu fusese niciodată la suprafață și avea